

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **I. M.**, zastoupený JUDr. Igorem Honusem, advokátem se sídlem Sokolská 21, Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 6. 2009, č. j. 58 Ca 19/2005 – 66,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta JUDr. Igora Honuse **se určuje** částkou 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 6. 2009, č. j. 58 Ca 19/2005 – 66 byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 23. 5. 2005, č. j. 1161/2005/DSH/Lip/0001, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravy (dále jen „magistrát“) ze dne 4. 3. 2005, č. j. OD/1/5894/04/SŘ-OF, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“). V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že bylo skutkově prokázáno, že stěžovatel dne 8. 9. 2004 v 11:10 hod. na ul. Horní v Ostravě – Hrabůvce řídil osobní automobil zn.

Škoda Favorit 135L SPZ X, přičemž za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem a po zastavení hlídkou Policie České republiky odmítl na výzvu předložit povinnou výbavu vozidla. Stěžovatel tímto jednáním porušil ust. § 6 odst. 1 písm. a) a odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o silničním provozu“) a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. K námitce stěžovatele týkající se lhůt krajský soud uvedl, že odvolání bylo krajskému úřadu doručeno dne 23. 3. 2005 a lhůta pro rozhodnutí začala běžet následující den. Podle ust. § 49 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je správní orgán povinen rozhodnout ve zvlášť složitých případech nejdéle do 60 dnů. Poslední den lhůty připadl na den 22. 5. 2005, ale protože to byla neděle, bylo posledním dnem lhůty pondělí 23. 5. 2005 a tohoto dne bylo napadené rozhodnutí vyhotoveno. K námitce stěžovatele, že byl uznán vinným pouze na základě tvrzení jednoho policisty krajský soud uvedl, že podle ustálené praxe je provádění důkazů v přestupkovém řízení úkolem správních orgánů. Pokud jde o vyhodnocení důkazů, nelze napadenému správnímu rozhodnutí nic vytknout. Skutkový stav byl náležitě zjištěn a bylo prokázáno, že stěžovatel se přestupku dopustil, neboť skutečnosti uváděné v oznámení přestupku ze dne 8. 9. 2004, jakož i skutečnosti zjištěné z výslechu svědků, jsou shodné a není mezi nimi žádného rozporu. Výpověď svědka policisty por. Bc. T. J., spolu s dalšími písemnými materiály založenými ve správním spise, tvoří ucelený důkazní řetězec, ze kterého lze spolehlivě dovodit odpovědnost stěžovatele za přestupek. Krajský soud posoudil výpověď svědka - policisty jako pravdivou a věrohodnou a dospěl tak k závěru, že krajský úřad při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci. Rovněž náležitě odůvodnil, proč považoval výpověď svědka za důvěryhodnou, dostatečným způsobem zhodnotil důkazy a skutkový stav, jejž vzal za základ právní kvalifikace, je prokázán dostatečně. Krajský soud neshledal důvodné ani tvrzení stěžovatele, že ve výpovědi svědků - policistů, kteří prováděli silniční kontrolu, je při vylíčení skutkového děje řada rozporů. Svědci vypovídali hodnověrně a nelze jim klást za vinu, že každý z nich subjektivně hodnotil vzdálenost vozidla stěžovatele při zastavení jinak, neboť se jednalo pouze o jejich odhad, který nemusí být naprosto přesný. To však ještě neznamená zpochybnění pravdivosti a objektivity jejich výpovědí. Skutečnost, že jeden z nich neviděl, že stěžovatel nebyl při zastavování připoután, nelze považovat za rozpor ve výpovědích. Uvedl-li stěžovatel při ústním jednání na výslovný dotaz, že byl připoután, poukázal krajský soud to, že v průběhu správního řízení netvrdil, že byl připoután, a ani při zastavení policistou se tímto nebránil. Pouze namítal, že jeho povinností není být připoután. Krajský soud proto vyhodnotil tvrzení stěžovatele, že byl připoután, jako nevěrohodné. K osobě policisty, a tím i věrohodnosti jeho výpovědi, krajský soud uvedl, že nemá důvodu pochybovat o její pravdivosti, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, neboť vykonával jen svoji služební povinnost. Nebyla proto shledána důvodnou žalobní námitka, že správní orgány vycházely z tvrzení jednoho policisty. Pokud jde o povinnost stěžovatele předložit občanský průkaz, je podle ust. § 13 zákona č. 283/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, policista oprávněn vyzvat osobu přistiženou při jednání, které má znaky přestupku, aby prokázala svou totožnost a tato osoba je povinna výzvě vyhovět. Prokázání totožnosti znamená prokázání jména a příjmení, data narození a trvalého, popř. přechodného, pobytu osoby. Všechny tyto údaje je možné zjistit z občanského průkazu, a proto nelze chtít po policistovi, který je ve službě a provádí kontrolu osoby, aby si tyto informace zjišťoval z různých jiných dokladů předložených osobou při kontrole, když občanský průkaz je

aktuálním dokladem prokazujícím její totožnost. Povinnost stěžovatele předložit při kontrole povinnou výbavu vozidla vyplývá z ust. § 6 odst. 5 zákona o silničním provozu. Osoba je povinna strpět kontrolu technického stavu, což znamená, že při kontrole poskytne potřebnou součinnost, kterou je k jejímu výkonu třeba. Námitku stěžovatele, že mu magistrát při šetření nesdělil, z čeho jej konkrétně viní, považoval krajský soud za neodůvodněnou, neboť tento správní orgán mu přípisem sdělil, že je zahájeno řízení o přestupku, dále mu bylo sděleno obvinění a předvolání k ústnímu jednání. Tento přípis byl doručen stěžovateli dne 14. 1. 2005. Pokud jde o sankci, dospěl krajský soud k závěru, že při jejím hodnocení bylo postupováno v souladu s ust. § 22 odst. 2 zákona o přestupcích při použití ust. §§ 11 a 12 citovaného zákona. V odůvodnění správního rozhodnutí byly podrobně popsány skutečnosti, které vzal správní orgán za prokázané, i to, proč uvěřil svědecké výpovědi policisty.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle jeho názoru si krajský soud protiřečí, pokud uvádí, že stěžovatel neřekl, že byl připoután. Krajský soud rovněž pochybil, jestliže po stěžovateli žádal další důkazy, a dokonce se ho ptal, zda byl připoután. Krajský soud se nevypořádal s tím, zda je přestupkem to, že řidič nebyl za jízdy připoután podle starého zákona. Nelze trestat občana za něco, co mu zákon neukládal. Krajský soud nahradil zákonodárce a upřesnil občanovi, co a jak má dělat za jízdy. Dále se nevypořádal s otázkou, zda řidič je povinen předkládat povinnou výbavu, zda je to přestupek a podle jakého zákona. Zákon jednoznačně sděluje, co je řidič povinen předložit, ale povinná výbava to není. Stěžovatel se nijak policistům nebránil kontrolovat technický stav vozidla. Ze dvou policistů viděl jen jeden, že stěžovatel není připoután. Ve výpovědích policistů byly rozpory. Nelze nikoho trestat za to, že si policista vymyslí přestupek. Krajský soud během ústního odůvodnění rozsudku sdělil, že byl na pochybách, jak má rozhodnout, ale jeho pochyby prý stěžovatel rozptýlil tehdy, když řekl, že se nepřipoutal. Toto však neodpovídá skutečnosti, neboť stěžovatel na otázku soudu jednoznačně sdělil, že byl připoután. Nicméně i v tomto krajský soud překročil svou pravomoc a neměl právo vyslýchat a získávat další důkazy a měl se orientovat pouze z důkazů již zaprotokolovaných správním orgánem. Krajský soud se měl při pochybnostech přiklonit k potrestanému občanovi a ne k správnímu orgánu. Stěžovatel krajskému soudu sdělil, že si na příslušného policistu stěžoval a že tento byl za svou činnost potrestán. Svědek - policista byl tedy zaujatý, a jeho výpověď nemůže být proto věrohodná. Ze spisu je zřejmé, že stěžovatel stál při silniční kontrole v odbočovacím pruhu a veškeré důkazy byly tedy pořízeny v rozporu se zákonem a neměly být vůbec připuštěny jako důkaz. Pokud jde o údajný přestupek, že stěžovatel nepředložil povinnou výbavu, pak ho krajský soud povinuje jako řidiče nad rámec zákona, a tím porušuje čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky. Policista nechtěl kontrolovat technický stav vozu, jak mu to umožňoval zákon, ale chtěl předložit povinnou výbavu a na to neměl právo. K údajnému přestupku nepřipoutání bezpečnostním pásem stěžovatel uvedl, že podle Ústavy trestání za to, že člověk ohrozí jen sám sebe, je protiústavní a nesmysl. Tehdy platná legislativa ani nenařizovala být za jízdy připoután, ale nařizovala pouze za jízdy se připoutat. Kdy, to už zákon neuváděl, tj. zda na začátku nebo na konci jízdy před zastavením. Tedy jednoznačně řidič nemusel být za jízdy připoután. Teprve až novela č. 411/2005 Sb. nařizovala být za jízdy připoután. Není však ani jeden důkaz o tom, že stěžovatel nebyl za jízdy připoután. Stěžovatel dále namítal, že policista požadoval nezákonně občanský průkaz. Ust. § 6 odst. 8

zákona o silničním provozu zcela jasně určuje, co je řidič povinen předložit. Občan není prakticky nikdy povinen předkládat policistovi občanský průkaz. V dnešní době má policie dostatek prostředků na ověření totožnosti. Proto stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že nelze po policistovi chtít, aby si sám informace zjišťoval. Policista je od toho, aby vše řádně sám zjišťoval a zajišťoval. Krajský soud neuznal námitku, že přestupek byl projednáván celý rok, ačkoliv správní řád jasně sděluje lhůty k vyřízení, zde opět pochybil. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní soudnictví je v současné podobě založeno na tzv. plné jurisdikci, kdy soud přezkoumává nejen právní posouzení věci správním orgánem, ale i skutkový stav, a za tím účelem může sám provádět důkazy. V projednávané věci přitom žádné nové důkazy prováděny nebyly. Krajský soud provedl důkaz pouze obsahem správního spisu včetně napadeného rozhodnutí. Obsahem jednání soudu byly dále pouze přednesy stran a jejich vyjádření. K výkladu ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu krajský úřad odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 1 As 24/2006-86, z něhož vyplývá, že doslovný jazykový výklad citovaného ustanovení by vedl k absurdním závěrům a že jediným rozumným výkladem z hlediska smyslu a účelu právní normy je ten, že řidič je povinen být připoután po celou dobu jízdy, tedy už před jejím započetím a až do jejího ukončení. K výkladu ust. § 6 odst. 5 zákona o silničním provozu, konkrétně k povinnosti řidiče „na výzvu policisty podrobit vozidlo kontrole technického stavu vozidla“, krajský úřad odkázal na svá předchozí vyjádření a odůvodnění rozhodnutí. Nad rámec toho uvedl, že podle ust. § 47 odst. 2 písm. g) zák. 56/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“) se kontrolou technického stavu silničního vozidla rozumí kontrola předepsané a zvláštní výbavy. Dále podle vyhlášky č. 302/2001 Sb., příloha č. 7 (Seznam kontrolních úkonů pro zjišťování a hodnocení technického stavu vozidla při technické prohlídce a použitelné stupně hodnocení závad) je pod položkou 902 uvedena předepsaná výbava, přičemž závada spočívající v absenci či vadnosti předepsané výbavy je hodnocena stupněm B - vážná závada. Policie České republiky samozřejmě neprovádí technickou prohlídku vozidla ve smyslu citovaných předpisů, nicméně je z nich zřejmé, že kontrola technického stavu vozidla zahrnuje i kontrolu povinné výbavy. Krajský úřad se ztotožnil s výkladem krajského soudu, že povinnost „podrobit vozidlo kontrole“ znamená nejen povinnost strpět provedení kontroly, ale tuto kontrolu umožnit svým jednáním, např. otevřením vozidla apod., nebo např. i předložením povinné výbavy. Stěžovatel poukazoval na to, že vyhlášený rozsudek, resp. jeho odůvodnění, a jeho písemné vyhotovení nejsou identické, avšak podle protokolu o jednání krajský soud vyhlásil rozsudek s podstatným odůvodněním a poučením o opravných prostředcích, nevyhlásil tedy odůvodnění v přesně stejné podobě, jaká je v písemném vyhotovení rozsudku. Je zřejmé, že v době vyhlašování rozsudku není známa přesná formulace odůvodnění, neboť rozsudek soud vyhotovuje teprve dodatečně. Opravné prostředky pak směřují proti výroku rozsudku s tím odůvodněním, které je uvedeno v jeho písemném vyhotovení. Mezi tím, co stěžovatel řekl při jednání krajského soudu („byl jsem připoután“), a tím, co je uvedeno v odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku („žalobce uvedl, že byl připoután“), však žádný rozpor není. Krajský soud pouze vyhodnotil tvrzení stěžovatele, že byl připoután, jako nevěrohodné. Pokud stěžovatel upozorňoval na ust. § 89 zákona o podmínkách provozu

vozidel na pozemních komunikacích, pak tento zákona nabyl účinnosti 1. 7. 2001 a přestupek se stal dne 8. 9. 2004, tedy již za účinnosti tohoto zákona. Krajský úřad proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Námitka stěžovatele, že si krajský soud protiřečí, pokud uvádí, že stěžovatel neřekl, že byl připoután, je nedůvodná. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že „Žalobce v průběhu celého správního řízení netvrdil, že byl připoután, a ani při samotném zastavení policistou se nebránil tímto tvrzením. Žalobce v celém průběhu řízení pouze uváděl, že jeho povinností není být připoután.“ V kontextu toho, co stěžovatel uváděl v průběhu správního řízení pak krajský soud posoudil jeho odpověď na otázku položenou u ústního jednání, zda byl připoután, zcela důvodně jako nevěrohodnou. V tom však nelze spatřovat žádný rozpor.

Stěžovatel dále namítal, že krajský soud pochybil, když po něm žádal další důkazy a dokonce se ho ptal na to, zda byl připoután. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na princip tzv. „plné jurisdikce“, který je atributem práva na spravedlivý proces, který zakotvuje zásadu spočívající v tom, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen zjištěními správního orgánu, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či procesně právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich doplnění nebo tak učiní sám. Dokazování prováděné soudem však vždy musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží. V dané věci však podle protokolu krajský soud provedl u jednání pouze důkaz obsahem správního spisu včetně napadeného rozhodnutí. Žádné další důkazy krajský soud po stěžovateli nepožadoval. Během ústního jednání pak účastníci řízení jen přednesli svá vyjádření, vyjádřili se k provedenému důkazu a stěžovatel odpověděl na otázku soudu týkající připoutání za jízdy. Proto ani tato stížní námitka není důvodná.

Dále stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že se nevypořádal s tím, zda je přestupkem to, že řidič nebyl za jízdy připoután podle zákona o silničním provozu ve znění účinném v době spáchání tohoto přestupku a že se nevypořádal s otázkou, zda je řidič povinen předkládat povinnou výbavu, zda je to přestupek a podle jakého zákona. Rovněž tato námitka je nedůvodná, neboť krajský soud se těmito otázkami, i když stručně, zabýval. V odůvodnění rozsudku uvedl, že bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatel porušil povinnost stanovenou v ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Rovněž tak dovodil, že povinnost stěžovatele předložit při kontrole povinnou výbavu vozidla vyplývá z ust. § 6 odst. 5 zákona o silničním provozu a že byl povinen strpět kontrolu technického stavu, což znamená, že při kontrole měl poskytnout potřebnou součinnost, kterou je k jejímu výkonu třeba.

Pokud stěžovatel poukazoval na to, že ze dvou policistů viděl jen jeden, že není připoután a že v jejich výpovědích byly rozpory, není z takto formulované výhrady zřejmé, v čem konkrétně v tomto směru krajský soud pochybil. Proto se jí Nejvyšší správní soud nezabýval.

V další stížní námitce stěžovatel poukazoval na existenci rozporu mezi písemným vyhotovením rozsudku a jeho ústním odůvodněním, což dokládal audionahrávkou. Tento záznam pořídil v průběhu jednání bez vědomí samousoudkyně, což je v rozporu s ust. § 6 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Podle ust. § 157 odst. 2 poslední věta o. s. ř. ve spojení s § 64 o. s. ř. sice odůvodnění uvedené v písemném vyhotovení musí být v souladu s vyhlášeným odůvodněním, ale stěžovatel netvrdí, že by se odůvodnění zásadně lišily a z formulace stížní námitky není ani seznatelné, v čem má rozpor spočívat.

Dále stěžovatel namítal, že ho krajský soud povinuje jako řidiče dalšími povinnostmi, čímž porušuje Ústavu České republiky, protože žádný zákon nenařizuje předložit ke kontrole povinnou výbavu.

Podle ust. § 6 odst. 5 zákona o silničním provozu je řidič motorového vozidla povinen na výzvu policisty podrobit vozidlo kontrole maximální přípustné hmotnosti na nápravu, maximální přípustné hmotnosti vozidla nebo jízdní soupravy nebo technického stavu vozidla nebo jízdní soupravy.

Podle ust. § 36 odst. 5 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích je technický stav silničních vozidel v provozu na pozemních komunikacích oprávněna v rámci dohledu na bezpečnost silničního provozu kontrolovat Policie České republiky podle zvláštního zákona. Podle ust. § 47 odst. 2 písm. g) citovaného zákona se kontrolou technického stavu silničního vozidla rozumí i kontrola předepsané a zvláštní výbavy. Obsah povinné výbavy pak upravuje ust. § 32 vyhlášky č. 341/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že Policie České republiky je v rámci kontroly technického stavu vozidla oprávněna kontrolovat i předepsanou povinnou výbavu. Kontrolovaná osoba je pak povinna se kontrole technického stavu nejen podrobit, ale poskytnout součinnost, je-li to třeba k tomu, aby kontrola mohla být provedena. V určitých případech, kdy je k provedení kontroly třeba její součinnosti, tuto potřebnou součinnost poskytnout. Rozumí-li se kontrolou technického stavu silničního vozidla i kontrola předepsané a zvláštní výbavy, je povinností kontrolovaného řidiče tuto výbavu při kontrole předložit. Proto ani tato stížní námitka není důvodná.

Stěžovatel rovněž namítal, že legislativa účinná v době údajného spáchání přestupku nenařizovala být za jízdy připoután, ale nařizovala pouze za jízdy se připoutat.

Podle ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání přestupku, byl řidič motorového vozidla kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen připoutat se za jízdy bezpečnostním pásem na sedadle, které je povinně vybaveno bezpečnostním pásem podle zvláštního právního předpisu.

Výkladem citovaného ustanovení se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 18. 7. 2007, č. j. 1 As 24/2006 - 86, v němž uvedl, že „Cílem a smyslem zákona č. 361/2000 Sb. je zajištění bezpečnosti účastníků silničního provozu. Normuje-li tedy předmětné ustanovení, že řidič je povinen připoutat se za jízdy bezpečnostním pásem, pak je skutečným obsahem právní normy zajištění stavu, aby řidič byl připoután během celé jízdy, aby se bezpečně přepravil z jednoho místa na místo druhé. Má-li být řidičova bezpečnost zajištěna během celé jízdy, pak musí být řidič připoután již před jejím začátkem, od okamžiku, kdy uvede automobil do pohybu vpřed, tedy od okamžiku uvedení automobilu do pohybu až do ukončení jízdy.“ Právní názor jak správního orgánu, tak i krajského soudu, že stěžovatel svým jednáním porušil ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, je tedy zcela v souladu s právním názorem Nejvyšším správním soudem již vysloveným a v daném případě není žádný relevantní důvod se od něj odchýlit.

Námitka stěžovatele, že krajský soud nesprávně vyložil ust. § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, neboť policista nebyl oprávněn požadovat občanský průkaz, je rovněž nedůvodná.

Podle ust. § 13 odst. 2 písm. a) zákona č. 283/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je policista je oprávněn vyzvat osobu přistiženou při jednání, které má znaky trestného činu nebo přestupku, aby prokázala svou totožnost; osoba je povinna výzvě vyhovět. Podle odst. 1 téhož ustanovení prokázání totožnosti znamená prokázání jména a příjmení, data narození a trvalého, popř. přechodného pobytu osoby. Veškeré tyto identifikační údaje obsahuje občanský průkaz, a proto krajský soud správně dovodil, že policista byl v daném případě oprávněn požadovat po stěžovateli předložení občanského průkazu.

Zcela nedůvodná je stížní námitka, že krajský soud pochybil, když neuznal žalobní námitku, že přestupek byl projednáván celý rok, ačkoliv správní řád jasně sděluje lhůty k vyřízení. Krajský soud posuzoval dodržení lhůty pouze v intencích žalobní námitky, která se týkala pouze odvolacího orgánu, a to zda rozhodnutí o odvolání bylo vydáno s ohledem na složitost případu ve lhůtě 60-ti dnů. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že se jedná o lhůtu pořádkovou, jejíž nedodržení nemusí mít bezprostřední vliv na práva účastníků řízení.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků

náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanoven zástupcem advokát a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu ve věci) 2100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky) a náhrada hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), zvýšená o daň z přidané hodnoty ve výši 20 % ve výši 480 Kč, celkem tedy 2880 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu